

(№ 7)

св. Тръпачки Ботанов

Знанието за Иисус Христос
— основен фактор в живота на
всички нас.

Богослужб. текстове на Църквата (представят)
предават състоянието, в което се намира
Адам след падението му и след източването
му от рад, то един милостив образец и
алегоричен нагизт. „Седне Адам срещу рад,
казва свещеният химнотисен, и съзирайки
своята злата, плакеше и ридеше: уби
(горко) на мен изганият от азбела — и
отдаден от слабата (Стрима на востерз на Нецен)
сиротустна). Адам е мишен от пражкото обзубане
с Бога, от участието в Божията слава и Божияте
блага, както е мисел и вкусват в рад. След
грехотпадението на трафодителите делит порзак
в света (се променз) е променен. Заданно с
говека страдат от недовата грешка и
тварите, които озахват освободнение от
„робството на тленното“ (Рим. 8; 21)

Жагало на това „освободнение“ и „избавление“
поставя Иисус Христос със Своето раждане,
сво собз живот, смерт и възкресение. Това,
както порлест еден не е устен да избори то
изборища ндеист Адам-Тостод Иисус Христос.
Тай със смертта и победи смертта и
смертността, като подаря на едека негнине,
живот безан и общение с Жетварниз Бот.
Тай потрали всяка Адамва грешка. Мажени и
преобразил едежкото естество, както приел.

Същото става плът, казва св. апостол и евангелист Йоан Богослов, и живял между нас, както с благодарост и вяра (Йоан 1; 14). Бог приема човешката плът, Бог Слово - второто лице на Света Троица, приема човешкото, за да стане човек и света. Човешкият ум не може да разбере, още по-малко да обясни, как е възможно това безкрайно смирение, умаление, снисхождение или кеносис на Бог Слово като приема човешкото естество. Прелевният Бог Един от Троицата в един исторически момент се воплащавя и става човек. От този момент Бог Слово приема в Своята истинност, в Своята Божествена личност човешкото истинно естество. Изчерзва го, преобразва го, въздига го и го обожават.

Евангелиите свидетелствуват, и изобщо целият Нов завет, ни предават тази божествена истина: Исус Христос е Воплътеният се Син Божий - Бог и човек. Описан То нарича Богочовек. В Стария Завет се съдържа пророчествата за раждането на Божий Син, за мръването на Месия, а в Новия Завет става тяхното изпълнение. Исус Христос е Месия, Когото евреите така казват. Св. апостол Павел казва на Коринтяни: намерихме Исус, който е Месия, който е Христос, за Него, Тиса Моисей в Закона и твориха пророците! (1 Коринтяни 1; 45). За Него предсказват старозаветните пророци, наричайки То Божий раб, Малоска, Показаник, който ще спаси народа си от греховете му (Маса 53; 2-5)

Той е и Бог и човек, историческа личност, за
като свидетелстват не само държавата с всички
свои мили граждани, но и нехристиянски писатели
като Йосиф Флавий (99-100) Тимий Млади (112),
Тацит (115), Светоний (110) и др.

Тъй като хората обичват да се познават
и в известна степен ги познават. По същия
начин и християните изграждат едно
опитно познание за Бога. Но за първото от хората
е необходимо и трудно как е възможно в
една личност да съществува и Бог и човек.

Историческият образ на Исус Христос е
личността на Богочовек Христос. Вълнатото
Божие Слово Евангелиите свидетелстват
както човешкостта на Господ Исус Христос,
така и Неговата Божественост. Това се казва
се е родил, племе св. Тритоний Богослов (390-), че
е бил изкушаван, се гладувал, се жадувал,
уморявал се и стар - се притисва на земята,
Му природа, а това, че бил прославен от
ангелите, се победил изкусителя (А-ла),
нахранил народа в пустинята и ходил по
вода - се отнася към Божеството (Тритоний
Жазмански Тисмо 102). В Христос няма една
личност с две природи, с две естества - божествен
и човешко. Двете природи в Христос не си
противопоставят, а си взаимодействат. Този
догмат не на християнската вяра отците на
сбора в Халкидон през 451г предават във
всеподобията по следния начин:

Създайки двете отци, всички в согласие
поуказваме да бъде изповядан единия
и същ, Син, наричат Господ Исус Христос,
(3)

Съвършен по божество и съвършен по човештво,
истински Бог и истински човек, с разумна
душа и тяло, единносъщен на Отца, по божество
и единносъщен на нас по човештво - във всяко
на нас подобен, освен в греха; Третолице от Отца,
роден по божество, а в последните дни заради
нас и нашето спасение (роден) по човештво от
добра Мария Богородица; единният и същ. Христос,
Син, Господ, Единороден, в две естества несмъртно,
неизменно, неразделно и неразлъчно познаван,
така че със съединението совсем не се отгъща
различието и у двете естества, а напротив -
затова се обличават на всяко естество и
двете се съединяват в едно лице и една Ипостас,
не на две лица разитан или разделен, но
единният и същ. Син, Единороден, Бог Слово, Господ,
наш Иисус Христос, както в старо време
пророците (предсказаха) за него, както Сам
Господ, Иисус Христос ни научи и както
ни предаде символът на нашите отци!

Такивата на единството на двете природи в
едната личност на Въплътеното Слово отците на
4 Вселенски събор в Халкидон представят с
апофатичните (отрицателни) определения: несмъртно,
неизменно, неразделно и неразлъчно. Звещаното
и божественото естество на Христос са съединени
в едната Му личност, без да се сиват едно с
друго, без едното да познава другото или
да го изменя. Жито божествената природа
на Христос е възможно да бъде разделена от
човешката Му природа. Те са в истинско
единство

Видати в общение една с друга - неразделно и неразлъчно, от момента на възплащението на Бог Слово двете Природи са видати заедно в едната личност на възплатеното Слово, те са неразлъчно заличани и во веки. Без да се разделят - неразделно, без да се изменят - неизменно, и без да се смиват - неслитно. Божествената и човешката Природа у Христос взаимно се проникват една в друга, като свайствата на едната Природа стават свайства на другата Природа, без да се променят. Св. Максим Изповедник описва това взаимопроникване на двете Природи, като дава пример с огъня и разтопяното желязо. Желязото, поставено в огън, самото то става огън, без да преставя да бъде желязо. По същия начин и човешката Природа на Господ Исус Христос е изцяло проникната от божествената, при което никоя от двете Природи не променя свайствата си или енергиите си. (М. Изповедник. Богословски и полемически съчинения). С това взаимопроникване на двете Природи у Христос става едно обонението на човешкото му естество, което е приело свайствата на божествената Природа, без човешката да се променя - т.е. си остава творното човешко естество. Заради взаимното проникване на двете Природи в Христос и обонението на човешкото естество Богочовекът Христос е единствената безгрешна личност. Имайки две Природи, Господ Исус Христос има две воли, и две енергии (действия) - божествена и човешка, тъй като всяка Природа

има една воля и една енергия. Точно на природите у Христос, Волята и енергията Му са съществени неразлъчно, неразделно и неслияно. Затова, когато Христос извършва определено действие, Той го извършва с двете Си Природи, с двете Си воли и с двете Си енергии, които са в общение и взаимодействие помежду си. Когато ходи по водата, Той ходи не защото водата се е превърнала в тръст, а защото чрез връхестествената сила на Божеството Тя се съства толкова много, че не се огъва под тежестта на веществото. (Из: Иоан Дамаски. Точно изложение на православната вяра 1996г С)

С човешкото Си действие Христос хваща рибата и мъртвата Мариам да живее, а с Божественото Си действие я съживява. Действа не само Христос — Ботодекът. Човешкото върши не по човешки, защото не е само човек, а и Бог. Божественото също не извършва по божески, защото не е само Бог, а и човек, затова Божествените Му знамения са сътворени с докосване и слово. Като човек се докосва до сина и вярността, като Бог го възкресва от мъртвите. Христос е „действащ и желаещ и по божески, и по човешки“

(Из: Иоан Дамаски. Точно изложение на православната вяра 1996г С)